

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλογοφαγᾶς* διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ισσα.

1) Ἡρώϊς παραμυθίου τρώγουσα ἵππους Τῆν.: *Εἶπεν ἡ μάγισσα* ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ γένη *άλογοφάισσα*. *Ἦτανε μωρουδάκι καὶ κάθε βράδν ἐχάνετο ἓνα ἄλογο...* Πηγαίν' ὁ μικρός (ἐνν. υἱός) καὶ βλέπ' τῇ μικρῇ ἀδερφῇ του καὶ πηγαίνει καὶ τρώγει τὸ καλύτερο ἄλογο (ἐκ παραμυθ.) 2) Γυνὴ ἔχουσα χαρακτηῖρα καὶ ἥθος ἀνδρὸς ἀγριοτρόπου Κορ. ἐνθ' ἄν. β) Γυνὴ ἀναιδὴς καὶ ἄσεμνος Χίος — Κορ. ἐνθ' ἄν. — *Λεξ. Αἰν. Βλαστ.* Συνών. *βρόμα, βρομογυναῖκα, παλαιογυναῖκα, παστρικεῖα* (ἰδ. *παστρικός*), *πατσαβούρα*. 3) Γυνὴ πλεονέκτις, ἄρπαξ Μύκ.

άλογοφόρτι τό, *άλογοφόρτιν* Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) *άλογοφόρτιν* Πόντ. (Κερασ.) *άλογοφόρτι* πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἰν.) *άλογοφόρτ' Πόντ.* (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) *άλουγοφόρτ' Στερελλ.* (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλογο* καὶ *φορτί*.

Φορτίον ἵππου ἐνθ' ἄν.: *Ἐναν άλογοφόρτιν ξύλα Οἰν.* *Ἐνα άλογοφόρτ' ἀπίδᾶ* (ἀπίδια) Ὁφ. Συνών. *άλογεᾶ* 2.

άλογοφουρτούνα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Δημητσάν. Καλάβρυτ.) κ. ἄ. *άλουγοφουρτούνα* Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλογο* καὶ *φουρτούνα*.

1) Ἡ βιαία καὶ σφοδρὰ κίνησις τοῦ ἵππου, τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνει τις (μεταφ. ἐκ τοῦ θαλασσίου κλύδωνος) Ζάκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Δημητσάν.): Γνωμ. *Κάλλιο θαλασσοφουρτούνα πέρι άλογοφουρτούνα Ζάκ.* 2) Μεγάλη τρικυμία (διὰ τὴν σημ. τοῦ ἀ' συνθετ. πβ. *άλογάνθρωπος*, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἀρχ. σύνθετα ἱππόκρημνος, ἱππόπορνος κλπ., εἰς τὰ ὅποια ὁμοίαν σημ. ἔχει ἡ λ. ἵππος) Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

άλογόχορτο τό, Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Δημητσάν. Τριφυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλογο* καὶ *χόρτο*.

Τὸ φυτὸν ποταμογείτων ὁ νηχόμενος (potamogeton patans) τῆς τάξεως τῶν ναῖδωδῶν (naiadaceae), κτηνοτροφικόν. [**]

***άλοεύω**, *άλοχεύω* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλόη*, παρ' ὁ καὶ *άλόχη*.

Προξενῶ εἰς τινα λύπην, πικραίνω.

άλόη ἡ, Ἀνδρ. Κύπρ. Ρόδ. — *Λεξ. Βλαστ.* *άλοη* Εὐβ. Ζάκ. Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Ἰόνιοι Νῆσ. (Κεφαλλ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ.) Χίος — *Λεξ. Βλαστ.* *άλουη* Εὐβ. Ἰόνιοι Νῆσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *άλουλή* Κυδων. *άλόχη* Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *άλόη*.

1) Τὸ φυτὸν ἄλόη ἡ ἀληθινὴ (aloë vera ἡ vulgaris) Ἡπ. Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. Συνών. *άλᾶς*. 2) Τὸ φυτὸν ἀγαυὴ ἡ Ἀμερικανικὴ (agave Americana) Θήρ. κ. ἄ. Συνών. *ἀθάνατος* 1, *ἀμάραντος*, *σκιλλοκάρα*. 3) Τὰ ὡς ἄλόη πικρὰ *θερμοβότανα* ἢ *θερμόχορτα*, τῆς τάξεως τῶν γεντιανωδῶν (gentianaceae), ἀντιπυρετικά φάρμακα τοῦ λαοῦ α) Ἐρυθραία τὸ κενταύριον (erythraea centaureum), τὸ μικρὸν κενταύριον τοῦ Διοσκορ. (3,7) Ζάκ. Κεφαλλ. Συνών. *ἄσπρο χαμόμηλι* (ἰδ. *χαμόμηλο*), *πιασμόχορτο*, *πικρόχορτο*,

ριγόχορτο, *φαρμακούλλι*. β) Ἐρυθραία ἡ λεπτοανθής (erythraea tenuiflora) Κεφαλλ. Συνών. *μικρὸ καλογεράκι* (ἰδ. *καλογεράκι*), *φαρμακούλλι*. 4) Τὸ πικρὸν βότανον γεντιανὴ ἡ κιτρίνη (gentiana lutea) τῆς τάξεως τῶν γεντιανωδῶν (gentianaceae). Συνών. *γεντιανή*. 5) Ἡ ἄλόη τῶν φαρμακείων, ἐκ τοῦ ὁποῦ διαφόρων εἰδῶν ἄλόης τῆς τάξεως τῶν λειριωδῶν (liliaceae) τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς Ἀφρικῆς ἐνθ. ἄν.: Φρ. *Τὸ στόμα μου εἶναι ἄλοη* (πικρὸν ὡς ἄλόη) Εὐβ. *Ὁ καφὲς εἶναι ἄλοης φαρμάκιος* Μεσσ. *Μ' ἤδραν βάσανα κί ἄλοῆς* Καλάβρυτ. *Κακὴ ἄλόχη!* (ἀρὰ πρὸς λαίμαργον) Ἡπ. || Φρ. παροιμ.

Ἐγλύκαναν οἱ ἄλοῆς κ' ἐπρίκισαν τὰ μέλι (ἐπὶ τῆς προόδου ἀναξίων) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. **άλόι*, *άλός*. Πβ. *ἀγκισοή*, *φαρμάκι*, *χολή*. [**]

***άλόι** τό, *άλόχι* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλόη*.

Ἀλόη 4, ὁ ἰδ. [**]

άλοιφᾶτος ἐπίθ. Πελοπν. (Γορτυν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλοιφή* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτος.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια ἐπιχρίεται δι' ἄλοιφης πρὸς ἔμφραξιν τῶν πόρων, ἐπὶ πηλίνου ἀγγείου: *Ἀλοιφᾶτο ἀγγεῖο*. Συνών. *άλοιφένιος*.

άλοιφέας ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλοιφή* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -εᾶς.

1) Ὁ χρίων διὰ κονιάματος τοὺς τοίχους, χρίστης.

2) Μεταφ. κόλαξ. Πβ. *άλοιφόπιττα*, *άλοιφούτσα*.

άλοιφένιος ἐπίθ. Κύθν. Χίος

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άλοιφή* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ἀλοιφᾶτος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Τσουκάκι άλοιφένιο* Κύθν.

άλοιφή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) *ἀλ'φή* βόρ. ἰδιώμ. *άλοιθῇ* Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *άλοιφή*.

1) Βούτυρον ἡ λίπος χοίρου Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Τοῦ φαεῖ ἡ ἀλ'φή τοῦ φκειᾶν* Αἰτωλ. *Θεῖλ' πουλλὴ ἀλ'φή γιὰ νὰ γέν' καλὸ τοῦ φαεῖ αὐτόθ.* Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

β) Ἐλαιον Ἡπ. (Τσαμαντ. κ. ἄ.) 2) Φαρμακευτικὴ συσκευασία ἐκ λίπους καὶ ἄλλων οὐσιῶν θεραπευτικῶν, διὰ τῆς ὁποίας χρίεται πάσχον μέλος τοῦ σώματος πρὸς θεραπείαν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.): *Ἀλοιφή γιὰ πληγὲς - γιὰ μάτια - γιὰ σπυρῖα κοιν.* *Ἀλοιφή γιὰ μαγισίλι - γιὰ ψωροφύτη* Κρήτ. *Ἀλοιφή τῆς φωτιᾶς* (ἄλοιφή δι' ἐγκαύματα. Συνών. *κεραλοιφή*) Ἀθῆν. 3) Χυμικὸν μεῖγμα, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ γάνωσις τῶν πηλίνων ἀγγείων πολλαχ.: *Χάλασεν ἡ άλοιφή τοῦ τσουκαλιοῦ ἀπὸ μέσα* Ἀνδρ. Πβ. *άλοιφᾶτος*, *άλοιφένιος*, *άλοιφώνω*.

4) Χυμικὸν μεῖγμα, διὰ τοῦ ὁποίου καθαρίζονται τὰ ὀρειχάλκινα ἢ σιδηρᾶ πράγματα Ἀθῆν. Θράκ. (Κομοτ.) Κεφαλλ.

άλοιφόπιττα ἡ, Θράκ. (Σηλυβρ.) κ. ἄ. — *Λεξ. Μ.* *Ἐγκυκλ. ἀλ'φόπιττα* Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άλοιφή* καὶ *πίττα*.

